

El jefe de todo esto

Direktoren for det Hele, Lars Von Trier (2006)

El propietari d'una empresa d'informàtica enganya el personal dient-los que el cap de l'organització no és ell. Els problemes comencen quan ha de vendre el negoci i li cal trobar algú que faci de director.

El sentit de l'humor danès

Lars Von Trier és un home que, faci el que faci, sempre intenta sorprendre i ho aconsegueix molts cops.

Tomàs Fernández Valentí en la revista *Dirigido por* núm. 336 reflexionava sobre la serietat del cinema de Trier arremetent contra els que veuen en aquest director el successor de Dreyer i Bergman amb aquestes paraules: «Lars von Trier és algo así como el payaso que anima las fiestas del cine de autor con sus toques de ingenio pero sin proponer realmente nada novedoso.»

Si recordem *Cinco condiciones* (2003) –vista en aquesta sala– arribarem a entendre fins on pot arribar el sentit de l'humor d'aquest danès.

En aquesta obra, el director es dedica a turmentar un amic, també director de cinema, al que suposadament vol salvar d'una depressió perquè fa temps que no treballa, proposant-li que torni a

filmar un curt que va rodar els anys 60 tenint presents les condicions que ell li imposa. Vist el desenvolupament de la proposta cal pensar què podria arribar a fer amb un director que no fos amic seu.

Lars Von Trier va ser el pare i inspirador del moviment Dogma 95; ell mateix en va redactar les regles però si observem atentament el seu cinema veurem que les va respectar poc i per poc temps perquè és un home que difícilment es pot sotmetre ni tant sols als seus propis dictats. Constantment experimenta, canvia de narrativa i probablement sigui el seu «complexe» sentit de l'humor l'única constant clara en el seu cinema. El seu bistrú humoral pren formes molt diferents que posen l'espectador en contradicció; això sí, sense perdre el sentit de l'humor, encara que sigui tant corrosiu com el l'àcid sulfúric.

L'art de la representació

Lars Von Trier, com altres directors fills de la posmodernitat

cinematogràfica experimenta i juga amb el cinema com art de la representació.

La seva sèrie *Kindong Hospital (Riget, 1994)* és una àcida representació de les pel·lícules de terror amb grans dosi d'humor negre. *Dogville* és pur teatre dins el cinema, on el director ens mostra la tramoia de l'escenari per donar-nos a entendre que allò no és la realitat, ni per un sol moment, sinó pura representació.

La pel·lícula que avui presentem va més enllà i torna a plantejar el tema de la farsa i la representació. *El jefe de todo esto* (Kristoffer) és un personatge inventat per Rawn, director d'una petita empresa d'informàtica que li serveix per emmascarar totes les decisions que ha de prendre i que no agraden el personal; és el seu boc expiatori.

El problema sorgeix quan decideix vendre l'empresa i ha d'aparèixer «el jefe de todo esto» a signar el contracte de compravenda. Llavors lloga un

actor professional de poca volada per tal que representi el paper de director suprem.

Per altra banda Lars von Trier assumeix el paper principal de demiurg despietat deixant veure el seu reflex en un vidre mentre la seva veu en off ens avisa que el que anem a veure és un relat que ell manipula al seu gust. Tan així que és despreocupa de la seva funció principal de director i introdueix la Automavisió que consisteix en deixar la càmera en mans d'un ordinador que tria aleatòriament quin és el millor pla un cop el director de fotografia i el de so defineixen uns paràmetres elementals. Només a partir de la meitat de la pel·lícula, introdueix de forma premeditada un *zoom* sobre l'empresa que ens avisa mitjançant la veu en off que la narració prendrà un gir radical amb la introducció d'un nou personatge que canviarà l'actuació de Kristoffer (l'actor) fins el moment, plegat a les ordres de Rawn. Tot es trastoca i els diàlegs adquireixen uns nivells d'absurditat totalment exquisits.

Finalment torna a utilitzar la veu en off per acomiadar la pel·lícula i per recordar-nos que tot és una farsa dins una altra farsa i que *el jefe de todo esto no és ningú més que ell*. Trier ens demostra que domina els recursos narratius i que els gèneres no el limiten perquè és molt capaç de trastocar-los i d'aquesta manera una comèdia pot ser alguna cosa més que un entreteniment fàcil perquè en les seves mans es converteix en un esmolat instrument de dissecció.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Lars Von Trier
Producers: Meta Louise Foldager, Vibeke Windelov i Signe Jensen
Guió: Lars Von Trier
Direcció artística: Simona Grau
Muntatge: Molly M. Stensgaard
Companyia productora: Zentropa Entertainment 21 Memefis Film, Slot Machine, Lucky Red
Nacionalitat: Dinamarca, França i Itàlia
Durada: 98 minuts

Actors

Jens Albinus: Kristoffer
Peter Ganzler: Ravn
Fridrik Thor Friddiksson: Finnur
Benedikt Erlingsson: L'interpret
Iben Hjejle: Lise
Henrik Prip: Nalle
Mia Lyhne: Heidi
Casper Christensen: Gorm
Luise Mieritz: Mette
Jean Marc Barr: Spencer
Sofie Grabol: Kisser
Anders Hove: Jokomusen

Filmografia

2009
Washington (anunciada)
2007
Ocupations (curt de Chacun són cinéma)
2006
Directoren for det hele
2005
Manderley
2003
The five obstructions
2004
Dogville
2000
Dancer in the dark
1998
Idiotene
1997
Riget II
1996
Breaking the waves
1994
Riget
1991
Europa

1987

Epidemic

1984

The element of crime

1980

Nocturne